

Predmet: Zdravko Pašić - Slunj

Okružni sud u Beogradu, Veće za ratne zločine

Poslovni broj predmeta: K.V. 04/07

Broj optužnice: KTRZ 11/07

Optužnica podignuta: 07.11.2007.

Tužilaštvo: Veselin Mrdak, zamenik Tužioca za ratne zločine

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništava iz čl. 142. stav 1. KZ SRJ, u saizvršilaštvu

Optuženi: Zdravko Pašić

Branioци: advokat Goran Petronijević

advokat Mirko Đorđević

Sudsko veće: sudija Snežana Nikolić-Garotić, predsednica Veća

sudija Vesko Krstajić, član Veća

sudija Vinka Beraha-Nikićević, član Veća

Glavni pretres: 1. februar 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Glavni pretres je započeo čitanjem optužnice.

Saslušanje optuženog Zdravka Pašića

Optuženi je rođen u opštini Slunj. Početkom ratnih sukoba život Srba u Slunju postao je nepodnošljiv, često su mu školski drugovi hrvatske nacionalnosti govorili da psima i Srbima nije dozvoljen ulazak u kafanu i da mu je mesto u Srbiji. Nakon Uskrsa 1991. godine odlučio je da ode iz Slunja u Korenicu i priključi se Ličkom korpusu u sastavu JNA. Obavio je obuku i nakon toga je ostao u Zonskom štabu JNA. Dobio je šarenu uniformu i automatsku pušku. Njegova grupa koristila je vojno vozilo, kamion TAM 110, na kome je pisalo *Osvetnici*, ali se oni međusobno nikada tako nisu nazivali.

Nakon zauzimanja Slunja od strane Srba, 16. ili 17. novembra 1991. godine, vratio se u rodni kraj. Prijavio se stanici milicije jer je želeo da se pridruži Interventnoj jedinici. Želeo je da brani svoj kraj i da učestvuje u pretresu terena jer je za samo mesec dana u zasedama poginulo 36 Srba. U toku prvih 15 dana išao je nekoliko dana u pretres terena. Na terenu je nosio svoju uniformu i pušku, kao i lični pištolj. Kada se situacija smirila i kada više nije bilo potrebe da Interventna jedinica dejstvuje dobio je prekomandu i raspoređen je da dežura na policijskom punktu u centru grada. Odbio je takav zadatak i rešio da se vrati u svoju jedinicu pri Ličkom korpusu. Nekoliko se dana odmarao. Šetao je po gradu, posećivao svoje roditelje u obližnjem selu i viđao se sa prijateljima. Spavao je u hotelu *Park*, u kome je bilo sedište policije jer je stara policijska stanica izgorela, a povremeno je odlazio u svoje selo. Jedne večeri oko ponoći [između 22. i 23. decembra 1991.] šetao se ispred hotela *Park*. Bilo je mračno, ali je video puno ljudi. Prišao mu je jedan nepoznati muškarac [Milan Grubješić] i rekao mu da krene sa njim jer u blizini ima

mnogo ranjenih. Osećao je da mu je dužnost da pođe i pomogne ranjenim ljudima. Ušao je u crni auto marke *mercedes* i seo na suvozačevo mesto. Vozač je bio nepoznati muškarac [zaštićeni svedok] dok je Milan seo pozadi. Uputili su se ka Domu zdravlja u Slunju. Milan i on su izašli iz auta i Milan se uputio da pozove doktora. Doktor je izašao iz zgrade, u rukama je nosio lekarsku torbu, ušao u auto i seo na suvozačevo mesto. Optuženi je sedeo pozadi. Krenuli su prema mestu Mali Vuković. Zaustavili su se na parkiralištu ispred gostionice *Suzi*. Svi su izašli iz auta. Zaštićeni svedok je ostao da stoji na parkiralištu dok su doktor, Milan i optuženi krenuli ka kafani. Doktor je išao prvi, za njim Milan i na kraju optuženi. Kada je optuženi stigao do prvog stepenika, Milan je stajao na vratima i počeo da puca iz pištolja u doktora, koji je već ušao u kafanu. Doktora su prva dva metka pogodila u leđa. Bio je jak čovek tako da nije odmah pao, okrenuo se i tada ga je Milan upucao još nekoliko puta. Doktor je zakoračio prema izlazu i zatim pao. Bio je mrak, ali se to moglo videti od svetlosti prilikom ispaljivanja metaka. Pitao je Milana šta se to desilo, a ovaj mu je samo odgovorio da ćuti. Vratili su se u auto i uputili nazad prema Slunju. Bio je iznerviran, nije mu se dopalo to što se desilo i nije znao svoju ulogu u tome. U centru grada je izašao iz auta i dvojicu muškaraca više nije nikada video. Nakon nekoliko dana počelo je da se priča po gradu o tom događaju i tada je prvi put čuo da je ime muškarca koji je ubio doktora Milan Grubješić. Doktora nije poznao lično, znao ga je iz viđenja i bilo mu je poznato da je bio Hrvat, ali prema njemu nije gajio nikakva negativna osećanja. Naprotiv, čuo je da je bio jako dobar čovek. Posle nekoliko dana vratio se u Liku. U Hrvatskoj je ostao do avgusta 1995. godine. Danas živi u Beogradu, u invalidskoj je penziji.

Komentar:

Prilikom davanja iskaza optuženi je delovao opušteno, želeo je da ispriča sve što mu je poznato, ali u njegovom iskazu bilo je nelogičnosti. Sudija Krstajić je nastojao da razjasni mnoga pitanja, šta je svedok radio ispred hotela u zimskoj noći oko ponoći, naročito jer nije bilo struje i uličnog svetla i ako hotel u to vreme više nije radio. Pokušao je da otkrije koji je razlog da optuženi krene sa nepoznatim muškarcem da pomogne ranjenima za koje ne zna gde se nalaze, koliko ih je i kako su ranjeni, a da je ranije odlučno odbio da izvrši naređenje svog pretpostavljenog u vezi s dežurstvima na punktu (stekao se utisak da je optuženi čovek koji ne sluša nikoga i postupa onako kako njemu odgovara i kako smatra da treba). Takođe, ostalo je nerazjašnjeno kako je optuženi uspeo da vidi ubistvo doktora koje se odigralo u mraku, a pri tom je Milan Grubješić stajao na vratima i zaklanjao mu pogled. Ostala je nerazjašnjena uloga optuženog u kritičnom događaju i razlog zbog koga je Milan Grubješić poveo nepoznatog čoveka da bude očevidac ubistva, koje je unapred isplanirano.

Saslušanje svedoka oštećene Dragice Majurec

Svedokinja je sestra ubijenog doktora Dragutina Krušića. Njen brat je sa suprugom Anom, inače Srpkinjom, živio u Slunju. Radio je u Domu zdravlja u Slunju. Lečio je sve bolesnike bez obzira na nacionalnost i veru. Bio je human čovek i ljudi su ga cenili. Nije ni sa kim bio u sukobu. Puno je radio, stalno dežurao i obilazio je bolesnike u okolnim selima. Za vreme rata ostao je u Slunju jer je smatrao da mu je obaveza da pomaže

ljudima. Kada je srpska vojska zauzela Slunj, on i jedna medicinska sestra su ostali. Od tada je imao problema i nije se smeo kretati bez pratnje policije.

U noći između 22. i 23. decembra 1991. godine u Dom zdravlja došla su dva policajca i rekla mu da u Cetinjgradu ima ranjenih i da je potrebno da im pomogne. Krenuo je sa njima i nakon toga se nije vratio. Nakon dva dana našli su ga ubijenog na stepenicama jedne gostionice. Sahranjen je i ona nije znala gde mu je grob sve do 2.07.1996. godine, kada je bila ekshumacija i identifikacija. Od ličnih stvari ničega nije bilo. Prilikom ubistva i njegov stan je demoliran i novac je pokraden. Nikada nije saznala razloge zašto je ubijen.

Glavni pretres: 4. februar 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Služba za pomoć i podršku žrtvama i svedocima na suđenjima za ratne zločine prosledila je Sudskom veću zahtev jednog od svedoka u ovom predmetu za obezbeđenje posebnih mera zaštite u smislu člana 117. ZKP SR. Nakon odlučivanja o zahtevu Sudsko veće je donelo odluku da sa današnjeg glavnog pretresa javnost bude isključena.

Glavni pretres: 21. mart 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka Mana Čokiše

Svedok danas živi u Karlovcu [Republika Hrvatska]. Pre i za vreme rata živio je u Slunju. Bio je penzionisani policajac i kada je 16. novembra 1991. srpska vojska zauzela Slunj pozvan je da ponovo obavlja poslove u policijskoj stanici. Dana 23. decembra 1991. došao je na posao i dežurni mu je rekao da je doktor Dragutin Krušić ubijen, da je uviđaj završen i da je leš dopremljen u Dom zdravlja. Obdukciju je obavila doktorka koja je radila u Domu Zdravlja [Anka Koralija] ali je obdukcijski nalaz potpisao upravnik, doktor Milorad Ljuština. Znao je da će sastavljanje krivične prijave biti njegov posao tako da se angažovao da sazna što više detalja. Zajedno sa tri operativca prikupljao je informacije radi identifikacije učinioca. Najpre je otišao na lice mesta. Ubistvo se dogodilo u gostionici *Suzi* koja se nalazila dva kilometra od Slunja. Bio je napadao sneg i na parkiralištu su se videli tragovi automobila. Pokušao je da pronađe čaure oružja iz koga je doktor ubijen i druge dokaze koji su, eventualno, promakli službi koja je vršila uviđaj, ali nije ništa pronašao. Obavljajući razgovore sa svedocima saznao je da je u noći između 22. i 23. decembra u Dom zdravlja jednim autom došao upravnik Milorad Ljuština, a drugim su se dovezli optuženi Zdravko Pašić i Milan Grubješić. Pozvali su doktora Krušića da pođe sa njima jer su se, navodno, u Cetinjgradu nalazili ranjenici kojima je bila potrebna lekarska pomoć. Doktor Krušić je hteo da pozove i medicinsku sestru da krene sa njima, ali su mu ova trojica rekla da to nije potrebno jer se tamo već nalazi jedna sestra. Doktor Ljuština je otišao u jednom pravcu a Grubješić, Pašić, doktor Krušić i još jedan znatizeljan mladić [zaštićeni svedok A] u pravcu Cetinjgrada. Na izlazu iz Slunja nalazio se policijski punkt. Policajci na punktu su ih zaustavili radi provere. Zatim se auto odvezao u pravcu gostionice *Suzi*. Mladić je ostao u auto dok su ova trojica

krenula prema ulazu gostionice. Pašić i Grubješić ubili su doktora na ulazu u zgradu. U povratku policajci na punktu primetili su da doktor nije sa njima, ali su mislili da je ostao sa ranjenicima i ništa nisu posumnjali. Sledećeg jutra nepoznata osoba prijavila je da je našla doktorov leš. Uviđaj je obavio i zapisnik potpisao policajac Petar Glamočlija. Sa osumnjičenima nije obavljen informativni razgovor, niti im je oduzeto oružje. U policijskoj stanici raspravljalo se o ovom slučaju i na kraju je svedok otišao do Uroša Funduka, tadašnjeg sudije Vrhovnog suda u Kninu, koji mu je rekao da ukoliko nije siguran da ima dovoljno dokaza ništa ne preduzima. Krivična prijava podignuta je tek u martu protiv NN lica, iako su osumnjičeni bili poznati. Nakon ubistva otišao je sa prijateljicom pokojnog doktora, medicinskom sestrom Marjanom Oštrinom u doktorov stan da bi Marjana izabrala odelo u kome će doktor biti sahranjen. Stan je bio opljačkan i stvari ispreturane. Doktorova druga prijateljica, medicinska sestra Janja Lujčić došla je u njegovu kancelariju i predala ručni sat, novac koji joj je doktor bio ostavio na čuvanje i ključeve od auta, koji se nalazio u Bihaću kod prijatelja. Bilo je očigledno da je doktor sumnjao da se nešto loše može desiti i da je zbog toga vredne stvari poverio prijateljima. Doktor Krušić je u Slunju dugo živeo i kada je srpska vojska ušla u grad bilo mu je sugerisano da napusti grad. Ipak, on je ostao i nastavio da leči sve bolesnike bez obzira na nacionalnost. Nakon ovog događaja i podizanja prijave Grubješić je prebačen u Klinu a optuženi Pašić je otišao u Korenicu.

Saslušanje svedoka Dmitra Višnjica

Svedok je pre rata živeo u Slunju i radio kao policajac. Često je dežurao na policijskom punktu, koji se nalazio u blizini mosta, na putu prema Karlovcu. Na punktu je obavljao identifikaciju lica koja su ulazila u grad jer se u grad nije moglo ući bez posebne dozvole. Jedne večeri oko 23:00 časa, misli da je to bilo 22. decembra 1991. godine, na punktu su se zaustavila dva vozila. U jednom je bio upravnik Doma zdravlja doktor Ljuština, a u drugom njegove kolege policajci Milan Grubješić i Zdravko Pašić. Uputili su se prema Domu zdravlja i nakon nekog vremena vozilo Milana Grubješića se vratilo. U autu su pored Grubješića i Pašića sada sedeli doktor Krušić, jedan mladić [zaštićeni svedok A] i još jedan kolega Bunčić. Rekli su da u Cetinjgradu ima ranjenih i da voze doktora da im ukaže lekarsku pomoć. Nakon pola sata vozilo se ponovo vratilo i u njemu nije bilo doktora. Sledećeg dana čuo je da je doktor ubijen u birtiji *Suzi*. Njegov komandir mu je rekao da je opasno da ostane u gradu jer je prethodne noći video da Grubješić i Pašić vode doktora i dao mu je nekoliko dana odmora. Svedok se nije plašio i ubrzo se vratio na posao. Nakon par meseci premešten je da obavlja poslove kriminološkog tehničara.

Predlozi Tužilaštva i odbrane

Tužilac je predložio da se na glavni pretres pozovu svedoci Anka Koralija, doktorica koja je obavila obdukciju, Petar Glamočlija, policajac koji je obavio uviđaj, a da se na osnovu člana 24. Zakona o potvrđivanju Ugovora između SRJ i Republike Hrvatske o pravnoj pomoći u građanskim i krivičnim stvarima kao svedok sasluša Milan Grubješić, koji je za ovo krivično delo pravosnažno osuđen i nalazi se u Republici Hrvatskoj na izdržavanju kazne zatvora. Odbrana se saglasnila sa predlogom Tužilaštva, ali je dodala da insistira na isključivo neposrednom ispitivanju Milana Grubješića a nikako na ispitivanju putem video-linka jer postoji sumnja da njegovo svedočenje ne bi bilo dovoljno kvalitetno, s

obzirom na uslove pod kojim bi svedočio ukoliko ne bi bio u sudnici pred ovim Sudom. Takođe, tužilac je predložio da prilikom ispitivanja Milana Grubješića budu prisutni zaštićeni svedoci A i B i svedok Dmitar Višnjić.

Sudsko veće je prihvatilo predloge stranaka u postupku.

Glavni pretres: 9. april 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka Petra Glamočlije

Kada je Slunj pao 16. novembra 1991. godine svedok se nalazio u jedinici koja je prva ušla u grad. Kao policajac bio je raspoređen u stanici policije, koja je bila smeštena u zgradi hotela jer je stara zgrada policije bila spaljena. Policajci su spavali u hotelu a hranili se u Domu zdravlja. Slobodne dane je provodio u stanu svog prijatelja Hrvata, koji je izbegao i poverio mu stan na čuvanje. Svedok je bio komandir odelenja u Veljunu, ali je svakodnevno dolazio u Slunj kako bi dobio raspored i zadatke za policajce iz svog odelenja. Život u gradu je bio organizovan tako da je policijski čas trajao od 22:00 časa do 05:00 časova sledećeg dana. Na ulazu i izlazu iz grada, na mostu prema Cetinjgradu i kod benzinske stanice, nalazili su se punktovi na kojima su dežurala po dva policajca koja su vršila kontrolu i evidenciju ljudi koji su ulazili u grad. Svi policajci nosili su plave uniforme i automatsku pušku i pištolj. Što se tiče optuženog Zdravka Pašića ne zna da li je bio u policiji, ali ga je u to vreme viđao u gradu. Ratno predsedništvo, tzv. Krizni štab koji su činili komandir policijske stanice, predsednik opštine i direktori preduzeća predstavljali su civilnu vlast. Oni su izdavali potvrde za ulaz u grad i omogućavali naoružavanje pojedinaca kao što su bili Milan Grubješić i doktor Milorad Ljuština.

Tog dana [22. decembra 1991.] kada je ubijen doktor Krušić nalazio se u hotelu na radnom sastanku. Predveče kada je sastanak završen došao je Grubješić, tadašnji direktor Komunalnog preduzeća, i komandiru stanice Milošu Pajiću rekao da su se u Cetinjgradu vodile borbe i da ima više povređenih Srba tako da im je potrebna lekarska pomoć. Obavestio je komandira Pajića da će odvesti lekara Krušića da im pomogne i zamolio ga da dopusti dvojici policajaca da krenu sa njima kako bi ih obezbeđivali. Komandir je to dozvolio i javio motorolom dvojici policajaca koji su dežurali u Domu zdravlja [zaštićeni svedoci A i C] da krenu sa Grubješićem i doktorom Krušićem. Primetio je da je Grubješić tom prilikom bio naoružan i da je nosio automatsku pušku i pištolj. Svedok je nakon toga izašao iz hotela i otišao do benzinske pumpe gde se nalazio jedan od punktova. Nakon nekog vremena komandir Pajić ga je pozvao i rekao mu da je doktor Krušić ubijen u kafani na putu prema Cetinjgradu i da ode tamo sa još jednim mlađim kolegom kako bi obezbedili dokaze i sačekali uviđajnu ekipu. Kada su stigli do gostionice na snegu su pronašli tragova dva automobila, jedni su vodili do ulaza gostionice a po drugim tragovima se videlo da je drugi auto bio parkiran uz ulicu. Takođe, videli su se tragovi cipela četiri lica. Na stepenicama su videli dve čaure dok je na vrhu stepenica, na vratima kafane, na stomaku ležalo telo doktora Krušića. Nakon pola sata otišao je do Doma zdravlja [pre 22:00h] i obavio razgovor sa pet medicinskih sestara koje su radile te večeri. Odmah je sastavio službene beleške i sledećeg dana predao ih Manu Čokiši koji je vodio

ovaj predmet. Iz razgovora sa svedocima saznao je da je Grubješić crnim mercedesom došao u Dom zdravlja i poveo sa sobom doktora Krušića. Sa njima je krenuo optuženi Pašić, koji se slučajno tu zatekao i jedan od dežurnih policajaca [zaštićeni svedok A] dok su zajedno sa njima drugim autom krenuli doktor Ljuština, vojnik zvani Cigo i drugi dežurni policajac [zaštićeni svedok C]. Prošli su policijski punkt na mostu i uputili se prema Cetinju. Zaustavili su se na parkingu gostionice *Suzi*, izveli doktra Krušića iz auta i kada je ovaj krenuo prema ulazu gostionice Grubješić mu je tri puta pucao iz automatske puške u leđa. Doktor je pao, ali kako nije odmah preminuo prišao mu je Cigo i iz pištolja dva puta pucao u glavu. Optuženi Pašić nije učestvovao u ubistvu. Grubješićev auto je nakon deset minuta ponovo prošao policijski punkt dok je auto doktora Ljuštine prošao nakon 45 minuta. Nakon 15 dana obavljena je rekonstrukcija u kojoj su u svojstvu osumnjičenih učestvovali Ljuština i Grubješić. Protiv Grubješića je podneta krivična prijava dok je protiv Ljuštine podneta, ali je na zahtev Kriznog štaba povučena sedam dana nakon rekonstrukcije. Što se tiče izvesnog Cige, vojna policija je preuzela vođenje slučaja protiv njega. Bilo je priča da je Ljuština, koji je tada bio ministar zdravlja naručio ovo ubistvo ali je to zataškano.

Medicinska sestra Marjana Oštirna živela je sa doktorom, bili su u vezi. Nakon doktorovog ubistva dobijala je preteća pisma zbog doktorovog novca za koji se nije znalo gde se nalazi. Zbog toga je organizovano njeno prebacivanje preko granice i predaja hrvatskoj policiji.

Svedoku su predočena dokumenta na kojima u potpisu stoji njegovo ime. To su: zapisnik sa uviđaja, zapisnik o uzimanju izjave od sada zaštićenih svedoka A i B i službena bilješka o pregledu stana i drugih prostorija preminulog doktora i službena bilješka o pronađenim čaurama sa lica mesta. Na ovim dokumentima nalazi se ime svedoka sa ili bez potpisa. Svedok je pregledao dokumenta i izjavio da ta dokumnta on nije sastavio i da nikada nije prisustvovao tim radnjama (pretresu stana i pronalaženju čaura) i da potpis koji stoji na kraju nekih od dokumenata nije njegov. Kao mogućnost naveo je da je te radnje obavio neki od policajaca nižeg ranga ili njegov kolega Ranko Bjelac sa kojim je radio na ovom slučaju i da su prilikom sastavljanja dokumenata naznačili njegovo ime jer je on tada bio komandir odeljenja. Svi dokumenti koje je on sastavio a tiču se saslušanja medicinskih sestara i drugih svedoka uništeni su tokom *Oluje* dok su dokumenti koji su danas prezentovani na vreme sklonjeni i sačuvani.

Komentar:

Svedok je govorio nelogično i njegova izjava se u mnogo čemu razlikuje od izjava drugih svedoka. On je jedini svedok koji pominje da je obavljena rekonstrukcija događaja i da su ubistvu doktora Krušića prisustvovali doktor Ljuština i zaštićeni svedok C, a da je pucao i izvesni vojnik zvani Cigo.

Saslušanje svedokinje Anke Koralija

Svedokinja je od 1986. godine do avgusta 1991. godine živela u Slunju. Radila je kao lekar opšte prakse u Domu zdravlja. Poznavala je preminulog doktora Krušića. Bili su dobre kolege i o njemu je uvek imala visoko mišljenje. Za vreme njihovog zajedničkog

rada nikada nije primetila da je doktor Krušić diskriminatorски postupao prema pacijentima, šta više on je bio doktor susednog sela čiji su svi stanovnici bili Srbi. Dok su radili zajedno nije znala da je on Hrvat niti je njemu bilo poznato da je ona Srkinja. U avgustu 1991. situacija u Slunju bila je konfliktna i odlučila je da zajedno sa kolegicom sa posla [zaštićenom svedokinjom B] i svojim detetom izbegne u Nemačku. U Nemačkoj je ostala do 19.09.1991. godine a zatim se preselila u Beograd. U julu 1992. vratila se u Slunj i tu ostala do *Oluje*, kada prelazi u Indiju gde i danas živi.

Kada se u julu 1992. godine vratila u Slunj čula je da je doktor Krušić ubijen. Bilo joj je jako teško i želela je da sazna nešto o njegovom ubistvu, ali je primetila da ljudi ne žele o tome da govore. Mnogi su joj savetovali da se ne raspituje jer je bolje da o tome što manje zna.

Doktora Ljuštinu nije upoznala, do njenog odlaska avgusta 1991. on nije boravio u Slunju a kada se 1992. vratila on je već bio otišao.

Upoznata je sa tim da je svedok Mane Čokiša na glavnom pretresu izjavio da je ona obavila pregled leša doktora Krušića, ali u to vreme ona se nalazila u Nemačkoj i to nikako nije bilo moguće.

Predlog Odbrane

Odbrana je predložila da Veće donese odluku o ukidanju pritvora optuženom Zdravku Pašiću zbog pogoršanja njegovog zdravstvenog stanja i zbog toga što ništa ne ukazuje na to da bi njegovo puštanje na slobodu ugrozilo dalje vođenje postupka. Zamenik Tužioca za ratne zločine izneo je da predlog i razloge smatra neosnovanim tako da se predlogu protivi.

Odluka Veća

Sudsko veće je odbilo predlog odbrane da se prema optuženom Pašiću ukine pritvor jer smatra da još uvek postoje razlozi iz člana 142. Zakonika o krivičnom postupku RS.

Glavni pretres: 6. jun 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka Milana Grubješića

Svedok je u novembru 1991. godine učestvovao u zauzimanju Slunja. Odmah nakon oslobođenja 16.11.1991. godine formirana je civilna vlast. Ratno predsedništvo bilo je smešteno u hotelu *Park*. Civilna vlast je pokušala da organizuje život u gradu. On je obavljao funkciju direktora komunalnog preduzeća. Komunalno preduzeće je bilo zaduženo za dostavu vode, čišćenje ruševina, sakupljanje i sahranjivanje leševa. U gradu je većinom ostalo srpsko stanovništvo. Hrvati koji su ostali u početku su bili obeleženi trakama koje su bile prišivene na rukavu, ali su te trake kasnije ukinute. Imali su radne obaveze a u toku noći bilo im je zabranjeno kretanje. Često su sedešavali incidenti i ranjenika je bilo svakodnevno. Svedok je mnogo puta sa doktorom Krušićem odlazio na teren kada je bilo potrebno da se ranjenici previju, nakon čega su smeštani u bolnicu.

Osim doktora Krušića radio je i doktor Milorad Ljuština koji je neko vreme obavljao funkciju načelnika bolnice. Doktor Krušić je želeo da pobegne iz Slunja, ali u tome nije uspeo.

Krajem decembra 1991. [22. decembar] oko 21:00 čas svedok je iz hotela krenuo kući na spavanje. Prišao mu je izvesni poručnik Bijeli koji je radio u službi državne bezbednosti i rekao mu je da zbog izdaje treba ubiti doktora Krušića i da je naređenjem svedok određen da obavi taj posao. Rekao mu je da zadatak obavi van grada i da sa sobom povede nekog policajca koji bi mu kasnije mogao biti alibi u slučaju da dođe do istrage. Svedok je ispred hotela pronašao optuženog Pašića, koga je poznavao samo iz viđenja, i saopštio mu da treba obaviti borbeni zadatak i da krene sa njim. Pašić nije pitao o kakvom se zadatku radi. Ušli su u crni mercedes i uputili se ka bolnici. U bolnici su pronašli doktora Krušića i rekli mu da u Cetinogradu ima trojica ranjenika i da hitno krene na intervenciju. Jedna od medicinskih sestara (zaštićena svedokinja B) je htela da krene sa njima ali je svedok rekao da ona nije dovoljno iskusna i da je bolje da ostane. Njen tadašnji mladić (zaštićeni svedok A) koji je bio policajac i koji je u tom trenutku bio u bolnici u patroli ponudio se da krene sa njima. Svedok je najpre odbio ali je na kraju dozvolio mladiću da krene sa njima. Uputili su se prema Cetinogradu. Prošli su policijski punkt na mostu, ali ih niko nije zaustavljao. Kada su stigli do gostionice *Suzi* zaustavili su se na parking. Gostionica nije radila i parking nije bio osvetljen. Izašli su iz kola i doktor je prvi krenuo prema ulazu dok su za njim krenuli svedok i optuženi Pašić. Kada je stigao do stepenica okrenuo se prema svedoku i u tom trenutku svedok je pucao u njega. Pucao je rafalno iz automatske puške. Doktor je pao na stepenice i niko nije prišao da proveri da li je mrtav. Vratili su se u auto i uputili se natrag prema gradu. Dok su se vozili svi su ćutali. Optuženi Pašić je iz auta izašao ispred hotela dok su se svedok i zaštićeni svedok A odvezli u bolnicu i predali doktorove lekarske torbe zaštićenoj svedokinji B. Ona je pitala gde je doktor i svedok joj je rekao da je morao da ostane sa ranjenicima i da će se kasnije vratiti. Sledećeg dana pronađeno je doktorovo telo i dopremljeno u bolnicu gde je autopsiju izvršio doktor Ljuština. Nakon ovog događaja svedok i optuženi Pašić nikada se više nisu videli. Svedok je nakon ubistva razmišljao o tome zbog čega je doktor ubijen. Saznao je da je doktor osumnjičen za izdaju jer se u jednom njegovom stanu nalazila radio veza sa hrvatskim snagama i da je za vreme borbe navodio hrvatske granate na mesta gde se nalazila srpska vojska. Nakon nekog vremena sprovedena je istraga i svedok je uhapšen. Priznao je zločin i ponudio svoje oružje kao dokaz, ali optužnica nije podignuta i pušten je na slobodu. Nakon rata postupak je ponovo pokrenut. Iako to nije bilo istina, njegova odbrana se zasnivala na tome da je ubistvo izvršio Pašić. Svedok je presudom Županijskog suda u Karlovcu osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 12 godina za ubistvo doktora Dragutina Krušića. Sada se nalazi na izdržavanju kazne u zatvoru u Trnopolju.

Suočenje svedoka

Sudsko veće je na saglasan predlog stranaka donelo odluku da se u nastavku dokaznog postupka obavi suočenje svedoka Milana Grubješića i zaštićenih svedoka A i B.

U toku suočenja javnost je bila isključena.

Izvođenje materijalnih dokaza i predlozi stranaka

Tužilac je kao dokaz predložio overene kopije dokumenata koji čine spise predmeta broj KIO 13/92 Okružnog suda u Glini. Radi se o predmetu koji je vođen protiv svedoka Milana Grubješića.

Odbrana je predložila da se u nastavku dokaznog postupka sasluša svedok dr Milorad Ljuština i obavi suočenje svedoka Ljuštine i svedoka Petra Glamočlije. Drugi predlog odbrane odnosi se na ukidanje pritvora optuženom Pašiću imajući u vidu izvedene dokaze i oslobađajući iskaz danas saslušanog svedoka Grubješića. Tužilac je izrazio protivljenje u pogledu ukidanja pritvora i rekao da razlozi za pritvor još uvek postoje a da će ocenu dokaza (iskaz danas salušanog svedoka) dati sud u svojoj presudi. Sudsko veće je odbilo predlog za ukidanje pritvora.

Komentar:

Svedok Grubješić nije delovao iskreno. Dva puta je ponovio da je na doktora on *prvi* pucao. Kada ga je sudija Krstajić upitao ko je pucao drugi rekao je da ne zna, ali da to sigurno nije bio optuženi Pašić. To je nelogično ako se ima u vidu da nije bilo drugih osoba koje su mogle da pucaju. Na kraju svog izlaganja svedok je rekao da mu je žao zbog svega što se dogodilo i da on zaslužuje kaznu koju služi, ali da za jedno ubistvo ne bi trebalo (ne bi bilo pravedno) da odgovaraju dvojica (mислеći na sebe i optuženog Pašića). Sa druge strane, svedočenje zaštićenog svedoka A i njegove navode da je u doktora pucano iz dve vrste oružja potvrđuje zapisnik sa uviđaja u kome je navedeno da su na licu mesta pronađene čaure od automatske puške i pištolja. Iako optuženog Pašića ne poznaje, svedok Grubješić je na kraju svedočenja zamolio predsedavajuću veća da mu dozvoli da se pozdravi sa optuženim, nakon čega su se prisno pozdravili.

Glavni pretres: 30. jun 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Izvođenje materijalnih dokaza

Na prethodnom glavnom pretresu tužilac je predložio da se u nastavku dokaznog postupka izvrši uvid u materijalne dokaze koje, između ostalog, čine spisi predmeta Okružnog suda u Glini i Županijskog suda u Karlovcu iz postupka koji je vođen protiv Milana Grubješića i optuženog Zdravka Pašića.

Stav odbrane

Odbrana je povodom ovog predloga iznela protivljenje jer smatra da ne postoji legitimitet organa i službenih lica koji su preduzimali određene istražne radnje u prekrivičnom postupku i koji su sastavili pomenute dokumente. Odbrana je iznela da je u kritično vreme međunarodno priznata bila Republika Hrvatska dok fiktivno postojeća Republika Srpska Krajna nije bila međunarodno priznata i njeni organi nisu bili ovlašćeni da preduzimaju određene radnje i sačinjavaju dokumenta. Čak i da su ti organi bili ovlašćeni

da preduzimaju istražne radnje oni nisu ispoštovali tada važeći Zakon o krivičnom postupku jer su istražne radnje bili sprovedene bez naredbe istražnog sudije. Mnogi od tih dokumenata nisu propisno sastavljeni, ne postoji zaglavlje kao ni potpis ovlašćenog lica a tamo gde potpis postoji upoređivanjem tih potpisa može se videti da je iste potpisala ista osoba tj. da su potpisi falsifikovani. Odbrana smatra da dokumenta nemaju pravnu snagu i predlaže da se izdvoje iz spisa predmeta.

Stav Tužilaštva

Tužilačka strana smatra da je predlog odbrane za izdvajanjem dokumenata iz spisa predmeta neosnovan. Prigovor nelegaliteta ne stoji jer su organi koji su izdali dokumenta postupali u skladu sa važećim ZKP-om. Sa druge strane, ti organi kao što je Okružni sud u Glini postojali su i pre kritičnog perioda. Tačno je da su neke službene beleške nepotpisane, ali tu se radi o administrativno-tehničkoj grešci što nema uticaja na verodostojnost. Zapisnici i službene beleške su sačinjeni po skraćenoj proceduri jer se radilo u ratnom okruženju. Bitan je sadržaj tih dokumenata, koji Sudsko veće treba da oceni.

Odluka Sudskog veća

Sudsko veće je odbilo predlog odbrane da se iz spisa izdvoje pisani dokumenti za koje je predloženo izdvajanje već su pomenuti dokumenti prihvaćeni kao dokaz a njihova dokazna snaga ceniće se u skladu sa članom 18. ZKP RS. Nakon saopštenja odluke obavljen je uvid u pomenute spise.

Sudsko veće je obavestilo stranke u postupku da je doktor Milorad Ljuština, čije saslušanje je predložila odbrana, preminuo.

Veće je obavestilo stranke da će na sledećem glavnom pretresu biti saslušan veštak sudsko-medicinske struke koji će dati određena pojašnjenja vezana za fotodokumentaciju ekshumacije leša Dragutina Krušića koja je obavljena 1996. godine i sudsko-medicinskih dokumenata koji se nalaze u spisu predmeta.

Takođe, za sledeći glavni pretres zakazano je iznošenje završenih reči stranaka.

Komentar:

Branilac otuženog, advokat Goran Petronijević, bio je vidno iznenađen odlukom Sudskog veća kojom je odbijen predlog o izdvajanju dokumenata iz spisa predmeta. Do kraja glavnog pretresa delovao je gnevno i dekoncentrisano.

Glavni pretres: 08. jul 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje veštaka prof. dr Slobodana Savića

Veštak sudske medicine imao je zadatak da prouči sudsko-medicinsku ekspertizu koju je sačinio doktor Milorad Ljuština i dokumente sa obavljene ekshumacije leša Dragutina Krušića. Na osnovu pregleda dokumenata veštak je zaključio da nije obavljena obdukcija već samo spoljašnji pregled leša i rana. Lekar je konstatovao šest ulaznih prostrelnih rana nanesenih projektilima iz vatrenog oružja i šest izlaznih rana na zadnoj strani trupa. Sve ulazne rane odgovaraju izlaznim ranama i može se sa velikom verovatnoćom tvrditi da su uzrokovale nasilnu smrt Dragutina Krušića. Delovi projektila pronađeni su na odeći, ali ne i u telu jer su sve rane bile prostrelne.

Završne reči stranaka

Završena reč tužioca

Tokom glavnog pretresa izvedeni su svi neophodni dokazi koji daju pouzdan zaključak o postojanju svih bitnih činjenica za postojanje krivičnog dela. Radi se o klasičnom ubistvu koje je izvršeno nad civilnim licem u vreme oružanih sukoba od strane pripadnika jedne od strana u sukobu, tako da se stiču elementi ratnog zločina protiv civilnog stanovništva. Optuženi Pašić priznao je sve navode optužnice izuzev da je on pucao u doktora jer u tom trenutku nije imao naoružanje. Ovakva tvrdnja je neosnovana i usmerena na negiranje krivice. Iskazi optuženog Pašića i svedoka Milana Grubješića, osuđenog za ovo delo, se ne podudaraju. Svedok Grubješić pokušao je da pomogne optuženom Pašiću izjavom da je on pucao u doktora iz razloga što on je on već osuđen. Ovom svedoku se ne može poverovati ni u jednom delu. Da su doktora lišila života obojica dokazuju izjave svedoka kao i materijalni dokazi. Na licu mesta su pronađene čaure i projektili iz dva oružja što je evidentirano zapisnikom o uviđaju. Takođe, jedini očevidac inkriminiranog događaja je zaštićeni svedok A koji u svojim iskazima jasno navodi da je tom prilikom video da optuženi Pašić ima pušku a da osuđeni Grubješić ima pištolj i da su nakon izlaska iz kola obojica otvorili pojedinačnu kratku paljbu svaki iz svog naoružanja. Razlog ovog ubistva je mržnja prema pripadniku hrvatske nacionalnosti. Zbog svega iznetog predlog je da Sud optuženog oglasi krivim i osudi na odgovarajuću zakonom propisanu kaznu.

Završna reč odbrane

Odbrana osporava pravnu kvalifikaciju krivičnog dela i činjenično stanje na kome je podignuta optužnica. Jedina stvar koja nije sporna je da je optuženi bio prisutan na licu mesta kada se događaj desio. Svedok Milan Grubješić izneo je na glavnom pretresu da optuženi Pašić nije pucao u doktora. To isto navodi sam optuženi koji tokom postupka nije menjao iskaz. Sa druge strane, zaštićeni svedok A je izneo više verzija događaja i zbog toga mu se ne može pokloniti vera. Naime, on ne tvrdi ko je pucao u doktora već izvodi zaključak a to ne može biti dokaz. Sporni su dokumenti tj. dokazi koje je tužilačka stana predložila. Radi se o dokumentima koje su sačinila neovlašćena lica i koja nemaju propisanu formu tako da su neupotrebljivi i neprihvatljivi. Na ovakvim dokazima se ne može zasnovati sudska odluka. Odbrana je naglasila politički karakter suđenja jer su oči hrvatske javnosti uprte u Sud i očekuju osuđujuću presudu. Ako se primeni ZKP RS i KZ RS odluka može biti samo oslobađajuća presuda jer nema ni jednog kvalitetnog dokaza koji potvrđuje optužnicu.

Objavljivanje presude

Sudsko veće donelo je osuđujuću presudu kojom optuženog osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od osam godina u koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru.

Sud nije prihvatio odbranu već dosledan iskaz zaštićenog svedoka A koji je bio siguran u svojoj izjavi da je optuženi pucao i izvršio ubistvo doktora Dragutina Krušića. Ubistvo je izvršeno nad civilnim licem od strane pripadnika jedne od strana za vreme oružanog sukoba, tako da su se stekla sva bitna obeležja krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva. Nije prihvaćen predlog odbrane za izdvajanja spisa tj. dokumenata iz pretkrivičnog postupka jer je odbačen navod odbrane da su dokumenta tj. spis sačinili neovlašćeni ograni. Utvrđeno je da je optuženi postupao umišljeno po prethodnom dogovoru sa osuđenim Milanom Grubješićem. Prilikom odmeravanja kazne uzete su u obzir otežavajuće i olakšavajuće okolnosti. Kao otežavajuće okolnosti uzete su da je optuženi za izvršenje krivičnog dela iskoristo doktorovu predanost poslu i nameru da pomogne ranjenicima bez obzira na nacionalnost, kao i to da je doktor lečio roditelje optuženog. Olakšavajuća okolnost je ta da je optuženi ratni invalid druge kategorije sa 100% invaliditeta. Veće smatra da je ovo adekvatna kazna kojom se može ostvariti svrha kažnjavanja.

Protiv ove odluke optuženi ima pravo žalbe Vrhovnom sudu Srbije.

